Όπως ήδη έχει γίνει φανερό, το λιοντάρι της Νεμέας και ο Κάβουρας της Λέρνας δεν ήταν τα μοναδικά ζωντανά που, μετά τον θάνατό τους, έγιναν αστέρια. Από τα πρώτα χρόνια, η θέση των αστεριών ή αυτά τα ίδια πιστευόταν ότι επηρέαζαν το πεπρωμένο. Ο Ήλιος και η Σελήνη ήταν θεοί. Με τον καιρό, εξελίχθηκαν στον Απόλλωνα και την Άρτεμη. Ο Κρόνος, ο Δίας, ο Ερμής και ο Άρης ήταν αρχικά ιερά αστέρια των θεών, των οποίων έφεραν τα ονόματα. Στη συνέχεια, πιστεύτηκε ότι ήταν εμψυχωμένα από τους θεούς αυτούς. Στην ελληνιστική εποχή, οι ιστορίες για το πώς τα αστέρια δημιουργήθηκαν, ήταν πολύ δημοφιλείς. Ειδικά, ο ζωδιακός κύκλος έγινε αντικείμενο ενός είδους θρησκευτικής αντιπαλότητας ανάμεσα στους Έλληνες και τους Ρωμαίους.

Για τους αρχαίους Έλληνες, ο αστερισμός του Κριού δεν ήταν παρά ο καταστερισμός του χρυσόμαλλου κριαριού που μετέφερε στην πλάτη του τον Φρίξο και την Έλλη, όταν έφυγαν από την Ιωλκό. Το χρυσόμαλλο δέρας έμεινε στην Κολχίδα. Το νεκρό κριάρι μεταβλήθηκε στον αστερισμό του Κριού. Για τους Ρωμαίους όμως, ο Κριός ήταν ο αστερισμός της Αθηνάς, Minerva στα λατινικά. Άλλωστε, και οι δώδεκα αστερισμοί του ζωδιακού κύκλου, για τους Ρωμαίους, θεούς αφορούσαν. Με διάφορες αιτιολογίες, όχι πάντα πετυχημένες. Ο Κριός, για παράδειγμα, επειδή προμήθευε το μαλλί του στην θεά της υφαντικής.

Ο ταύρος, στον οποίο μεταμορφώθηκε ο Δίας, ή εκείνος, τον οποίο μετέφερε ο Ηρακλής από την Κρήτη κι εξουδετέρωσε ο Θησέας, έγινε ο αστερισμός του Ταύρου για τους Έλληνες. Για τους Ρωμαίους αντιστοιχούσε στην Αφροδίτη (Venus), ως το κατ' εξοχήν ζώο της γονιμότητας.

Οι Διόσκουροι, Κάστορας και Πολυδεύκης, έγιναν στον ουρανό ο αστερισμός των Διδύμων, όπως πίστευαν οι Έλληνες. Οι Ρωμαίοι τους θεωρούσαν αστερισμό του Απόλλωνα (Apollo) ως δίδυμου με την Άρτεμη (
Diana
), στην οποία αφιέρωναν τον αστερισμό του Τοξότη. Για τους Έλληνες, όμως, ο Τοξότης δεν ήταν άλλος από τον κένταυρο Χείρωνα.

Αναφέραμε ήδη ότι ο Κάβουρας που ενοχλούσε τον Ηρακλή στη μάχη του με τη Λερναία Ύδρα καταστερώθηκε από την Ήρα κι έγινε ο αστερισμός του Καρκίνου. Για τους Ρωμαίους, είναι αστερισμός του Ερμή (Mercurius) καθώς θυμίζει την λύρα του θεού. Αναφέρθηκε και ότι το λιοντάρι της Νεμέας έγινε από τον Δία ο αστερισμός του Λέοντα. Για τους Ρωμαίους,

ήταν αφιερωμένος στον Δία (Jupiter) ως βασιλιά των θεών, αφού το λιοντάρι είναι βασιλιάς των ζώων.

Έχουμε ήδη διηγηθεί την ιστορία της Ηριγόνης. Όταν καταστερώθηκε, έγινε ο αστερισμός της Παρθένου. Οι Ρωμαίοι όμως τον συνέδεαν με την Δήμητρα.

Για τους Έλληνες, ονομάστηκε του Ζυγού ο αστερισμός στον οποίο μπαίνει ο ήλιος στην φθινοπωρινή ισημερία, όταν ημέρα και νύχτα ζυγιάζουν. Για τους Ρωμαίους, ο αστερισμός του Ζυγού είναι αφιερωμένος στον Ήφαιστο (Vulcanus) ως σιδηρουργού που καταφέρνει όλα να τα ζυγιάζει.

Ο σκορπιός που δάγκωσε τον Ωρίωνα έγινε, για τους Έλληνες, ο αστερισμός του Σκορπιού και βρίσκεται ακριβώς κάτω από τον ουράνιο Ωρίωνα. Για τους Ρωμαίους, είναι αφιερωμένος στον θεό Άρη καθώς έχει θανατηφόρο δηλητήριο. Όμως, ο Άρης (Mars) έχει δικό του τον μήνα Μάρτιο, ενώ ο Σκορπιός κινείται ανάμεσα στους Οκτώβριο και Νοέμβριο.

Για τους Έλληνες, το κέρας της Αμάλθειας έγινε ο αστερισμός του Αιγόκερου ή τον έσπειραν οι θεοί για να τιμήσουν τον Πάνα που είχε μεταμορφωθεί σε αιγόκερο, όταν τους κυνηγούσε ο Τυφώνας. Και για να θυμούνται ότι η Αφροδίτη είχε μεταμορφωθεί σε ψάρι, στον Ευφράτη, έσπειραν τον αστερισμό των Ιχθύων. Οι Ρωμαίοι όμως ήθελαν τον πρώτο να αντιστοιχεί στην Εστία (Vesta) και τους άλλους στον Ποσειδώνα (Neptunus). Και τον αστερισμό του Υδροχόου στην Ήρα, ως συζύγου του Δία «που φέρνει την βροχή». Όμως, στην Ήρα (Juno) αντιστοιχεί ο Ιούνιος, ενώ ο Υδροχόος είναι υπόθεση του Ιανουάριου.

(τελευταία επεξεργασία, 4 Αυγούστου 2021)